09/04/2021

Владика Јоаникије: Отац Исак, тихи монах и свештенослужитељ Христов, поживио је међу нама ненаметљиво и скромно

У име Оца и Сина и Светога Духа,

Блажен је пут којим данас идеш душо, јер ти је припремљено мјесто покоја. Овим ријечима, духовним пјесмама испраћамо из овог живота у нови живот новопретсвљеног слугу Божјег јеромонаха Исака, сабрата Цетињског манастира, који је у својим младим годинама ријешио да служи Господу. Били су отворени пред њим разни путеви овога живота овоземаљскога. Фино се образовао, био и професор једно вријеме, али је служба Богу била нежто што је за њега било најдрагоцјеније. И он се опредијелио да прими монашки постриг.

Дошао је у Цетињски манастир, познавао је покојног оца Луку и раније, и постао сабрат Цетињског манастира. И код нашег духовника блаженопочившег Митрополита Амфилохија нашао мир својој души. Нашао је оно што је најдрагоцјеније на овоме свијету – Христа Господа. И вјерно и до краја свога живота служио Господу у монашком и свештеном чину.

Био је даровит човјек. Не само што је имао лијепо образовање, него је стекао и дарове Светога Духа па је разумијевао свакога човјека. Разумијевао је овај живот. И није много марио за овоземаљски живот, колико ће живјети, него како ће дане свога живота проживјети и чиме ће их испунити. Био је молитвен човјек, тих, повучен… Али, духовно веома богат.
Добио је доста рано тешку срчану болест која га је дуго мучила. По неколико пута је био близу смрти, али то њега није мијењало. Увијек је био прибран, спокојан и спреман да оде у наручје свога Господа. Није правио од своје болести, као што то људи чине, неког великог баука. Знао је да у овоме животу човјеку то следује: и болести и болови. А он је био изнад тога и увијек се знао нашалити, што је својствено монасима који радосно служе Господу и добијају радост коју Бог улива у њихова срца.

Он је увијек био спреман да унесе ведрину у сваки сусрет и да то зачини и духовном поуком, коју је лагано саопштавао. Не са неке висине, него увијек скромно као најскромнији од свих нас.

Имао је једну тему којом се често занимао. То је одлазак из овога свијета. Мислио је на овај дан па је говорио о последњем времену знајући да свакога од нас и прије коначнога краја овога свијета и вијека, чека овај последњи час. Па су се многи људи збуњивали и мислили да он само прича о крају свијета. Наравно, и о томе је мислио, јер овај свијет како је настао, тако ће једнога дана да се преобрази у нови свијет. И долази крај овога свијета, као што говори Свето писмо, царство овога свијета постаће Царство Божије у једном моменту. И он је мислио на тај час, па га је братија цетињска звала Исак Последњих времена. А то је била добра опомена свима да мисле на свој крај. Оно што је наш народ знао увијек: да се треба сјећати последњег дана и часа. Умрлог часа, како то наш народ говори. И безуман је човјек који не помишља на исход из овог свијета.

Наравно, он је о томе говорио са надом, јер за њега исход из овога свијета је значио коначно сједињење са Христом коме је служио кроз овоземаљско распеће. И кроз ову болест коју је носио и ккоју је трпио, он се сједињавао са Христовим распећем да би добио удио у Христу васкрсломе, да би га Господ

удостојио да постане причасник Његовога Васкрсења и Његобе побједе над смрћу.

Овај тихи и честити монах и посвећени свештенослужитељ Христов поживио је међу нама ненаметљиво и скромно. И тако и одлази из овога свијета. Али оставља диван спомен, свијетли спомен гдје је год био – и у Цетињском манастиру, и у манастиру Дајбабе гдје га је стигла његова болест и његов крст који га је смирио и вратио у манастир његовога пострига и своме духовнику Митрополиту Амфилохију. И ту је, поред ћивота Светога Петра Цетињскога проводио последње године свога живота. Одлазу по нашем осјећању прерано, али Бог зна зашто га узима у овом времену. А ми имамо осјећај да се он лијепо спремио и да се, и поред тога што ми тугујемо и поред тога што имамо ту мисао да прерано одлази. Имамо ипак дубље осјећање да је он испунио смисао свога живота овдје на земљи, па је пожурио.у наручје своме Господу.

Данас се сабрасмо овдје, иако у овим тешким временима ове опште болести а и општих немира, и у нашој отаџбини и у цијелом свијету, да се с њиме опростимо, да се помолимо Богу за његову душу, да га испратимо са молитвеним пјесмама и да му пожелимо благословен исход из овога живота. Да га Господ прими у своје живоносно крило и да га смјести у рај неувенљиви, у своје вјечно Царство јер се он везивао само за Христа и Његово Царство, Њему посвећујући своје мисли и своју душу, своје срце и своја осјећања.

Нека га Господ награди за његову вјерност, за његове трудове, за његову истрајност, за његову непоколебљивост у болест, што није никада одустао. Мирно се упокојио примивши Свете тајне сјединивши се са Господом и радо кренуо на овај пут у нови живот.

(Бесједа на опелу и сахрани оца Исака Симића, сабрата Цетињског манастира у манастиру Добрска ћелија, 8. марта 2021. године)

1971
ИЕРОМОНАХ ПРОХОР
2020

mitropolija.com